

Sygn. akt **VII U 657/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik - Żmudziak

Protokolant - st. sekr. sądowy Wioletta Wójtowicz

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 roku w Lublinie

sprawy J. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 17 lutego 2015 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. L. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 657/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lutego 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. L. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 8 listopada 1973 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w wymiarze 21 lat, 9 miesięcy i 22 dni w (...) Ś., podnosząc okoliczność nieprzedłożenia przez wnioskodawcę świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach oraz że pracodawca w świadectwie pracy z dnia 18 sierpnia 2010 roku stwierdził, że J. L. tak kwalifikowanej pracy nie wykonywał (decyzja – k. 13 akt rentowych).

W odwołaniu J. L. nie zgodził się z decyzją, podnosząc, że zakład pracy już nie istnieje i z tego względu nie ma możliwość przedłożenia wymaganych przez organ rentowy dokumentów (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3 - 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. L., urodzony (...), w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę, w którego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 28 lat, 7 miesięcy i 17 dni, w tym 27 lat, 11 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych oraz 8 miesięcy i 16 dni okresów nieskładkowych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie uwzględnił żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego (okoliczności bezsporne).

J. L. został z dniem 8 listopada 1973 roku zatrudniony w Wytwórni (...) (następnie Przedsiębiorstwo (...) Przedsiębiorstwo Państwowe) na podstawie umowy o pracę na okres próbny do dnia 14 listopada 1973 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza z przydziałem w zakresie świadczenia pracy do wydziału(...). Z upływem okresu próbnego umowa przekształciła się w zawartą na czas nieokreślony na tożsame warunkach co przednio obowiązująca w zakresie stanowiska pracy, wymiaru czasu pracy i przydziału jej świadczenia. Przedmiotem działalności wydziału na którym świadczył pracę skarżący była produkcja wirników do śmigłowca tzw. okuć do łopat. Do obowiązków ubezpieczonego należało polerowanie, tj. oczyszczanie płaszczyzn metalowych okuć przy wykorzystaniu szlifierki pneumatycznej, uprzednio wyciętych według kształtu i powierzchni. Polegało to na tym, że skarżący zakładał końcówkę z papierem ściernym do szlifierki i po uruchomieniu narzędzia polerował płaszczyzny metalowych detali. W trakcie wykonywania czynności polerowania powstawał pył oraz wibracje.

Z dniem 29 stycznia 1974 roku ubezpieczony został przeniesiony na wydział(...) na którym wykonywano wykrojniki, wytłoczniki, bałwanki oraz obejmy profilowe, które były następnie wykorzystywane na wydziałach produkujących części do śmigłowców. Praca ubezpieczonego polegała na tym, że po obrobieniu na obrabiarkach i zahartowaniu wskazanych elementów metalowych przez innych pracowników, zajmował się ich polerowaniem i szlifowaniem przy wykorzystaniu nakładanych na szlifierkę pneumatyczną papieru ściernego lub zakładanie biaksa, tj. metalowej końcówki, w celu uzyskania odpowiedniej klasy chropowatości detalu. Z biaksa ze względu na wysokie obroty wydzielano się dużo kurzu i pyłu metalicznego. Również ze ściernicy wydobywał się materiał ścierny. Szlifowanie i polerowanie odbywało się na sucho. W ich trakcie występowała duża wibracja. Wskazane czynności ubezpieczony wykonywał w tzw. gnieździe ślusarzy narzędziowych, które polegało na tym, że bezpośrednio na hali było wydzielonych szereg stołów ślusarskich na których były ustawione imadła do umocowania polerowanych i szlifowanych detali. Regeneracja detali odbywała się na takich samych zasadach jak wykonywanie nowych, tj. wypracowaną część szlifowano aby uzyskać wymiar odpowiadający nowemu detalowi. Ubezpieczony w zależności od potrzeb używał 3 rodzajów szlifierek, tj. małej, średniej i dużej, pilnika oraz zaczyszczarek pneumatycznych, które składały się z papieru ściernego, który zakładało się na szlifierkę i tym polerowało. W zależności od gabarytu detalu był on ustawiony na stojaku a gdy mniejszy na stole narzędziowym. Ubezpieczony nie wykonywał natomiast czynności związanych z wierceniem, które było przeprowadzane na maszynach. Zawiercanie zaś wykonywano przy wykorzystaniu wiertarek precyzyjnych, tzw. rul, na których ubezpieczony nie pracował. Pracował w maseczkach oraz przysługującej odzieży ochronnej. Bezpośrednim przełożonym skarżącego był mistrz, który rozdelał zadania.

W okresie od dnia 28 października 1975 roku do dnia 15 października 1977 roku ubezpieczony odbywał służbę wojskową. Po jej zakończeniu powrócił do świadczenia pracy u dotychczasowego pracodawcy z dniem 9 listopada 1977 roku na uprzednio zajmowane i świadczył pracę nadal w wydziale O30, wykonując te same obowiązki co przed rozpoczęciem służby do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Z dniem 1 lipca 1984 roku uległa zmianie nazwa stanowiska pracy skarżącego z dotychczasowego ślusarz na ślusarz narzędziowy, co nie wpłynęło na zmianę zakresu obowiązków. Z dniem 1 kwietnia 1995 roku rozpoczął działalność Zakład (...) Sp. z o.o. w Ś., utworzony na bazie dotychczasowego wydziału (...) co spowodowało przekształcenie podmiotowe w stosunku pracy ubezpieczonego po stronie pracodawcy. W okresach od dnia 1 września 1996 roku do dnia 30 listopada 1996 roku, od dnia 15 września 1997 roku do dnia 15 listopada 1997 roku oraz od dnia 24 sierpnia

1998 roku do dnia 31 października 1998 roku ubezpieczony korzystał z urlopów bezpłatnych udzielonych na podstawie art. 174 k.p.

(umowy o pracę, wnioski ws. przeniesienia, wnioski ws. zmiany stanowiska, pismo ws. przejęcia pracodawcy, – część B akt osobowych – k. 14 a.s.; świadectwo pracy – k. 4 część C akt osobowych – k. 14 a.s.; zeznania J. L. – k. 27v. – 28v., 30 a.s.; zeznania świadka Z. O. – k. 29 – 29v. a.s.; zeznania świadka G. P. – k. 29v. a.s.)

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonego. Świadek Z. O. pracował wspólnie z ubezpieczonym w okresie od 1984 roku do 2010 roku jako ślusarz. Natomiast świadek G. P. pracował ze skarżącym jako ślusarz narzędziowy w okresie od 1982 roku do 2010 roku. Okoliczności te w ocenie Sądu pozwalają na przyjęcie wniosku, iż świadkowie posiadają niezbędne wiadomości dotyczące okoliczności zatrudnienia ubezpieczonego w okresie w jakim ich zatrudnienie pokrywa się z okresem objętym sporem. Świadkowie szczegółowo opisali zakres obowiązków ubezpieczonego oraz warunki w jakich były one wykonywane. Zeznania świadków są logiczne, spójne oraz korelują z zeznaniami ubezpieczonego, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Z tym jednakże zastrzeżeniem, że ocena ta nie dotyczy zeznań świadka Z. O. w zakresie w jakim wskazywał, że skarżący wykonywał również czynności związane z nawiercaniem i punktowaniem polerowanych i szlifowanych detali metalowych. W tym bowiem zakresie pozostawały w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami ubezpieczonego oraz drugiego ze świadków, którzy konsekwentnie wskazywali na to, że skarżący poza szlifowaniem i polerowaniem nie wykonywał innych czynności. Poza tym należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł okoliczności które mogłyby godzić w wiarygodność ich zeznań.

Powyższa ocena dotyczy również zeznań ubezpieczonego, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Skarżący opisał wykonywane przez siebie czynności. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego zeznań, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Również organ rentowy nie podniósł okoliczności mogących godzić w wiarygodność jego zeznań. Sąd dał również wiarę jego zeznaniom w zakresie poczynionych ustaleń co do charakteru wykonywanej pracy i rodzaju czynności w okresach nie pokrywających się ze wspólną pracą ze świadkami.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. L. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz treść odwołania należy możliwość zakwalifikowania okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Wytwórni (...) (następnie Przedsiębiorstwo (...) Przedsiębiorstwo Państwowe, Zakład (...) Sp. z o.o. w Ś.) od dnia 8 listopada 1973 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, w wymiarze 25 lat, 1 miesiąca i 24 dni, jako pracy w szczególnych warunkach, celem ustalenia, w związku z nieuznaniem przez organ rentowy żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, czy legitymuje się on 15 – letnim okresem tak kwalifikowanej pracy.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwaną dalej ustawą emerytalną, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 roku co najmniej 67 lat. Ubezpieczony nie ukończył wyżej wymienionego wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego dalej rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. J. L. do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego 60 lat.

Jednakże zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury J. L. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;

2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;

3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:

a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy wskazać, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia emerytalnego wymaganego przez prawo dokumentu w postaci świadectwa pracy w szczególnych warunkach nie przedłożył, na co wskazał organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubezpieczonego ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć bowiem na uwadze, że brak wystawienia wskazanego dokumentu nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku jej sporządzenia byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed Zakładem, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Nadto należy podnieść, że w sytuacji braku wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych z uwagi na jego niesporządzenie przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia Rady Ministrów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku, sygn. III AUa 3113/08).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych i aktach Zakładu, jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że ubezpieczony wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Wytwórni (...) (następnie Przedsiębiorstwo (...) Przedsiębiorstwo Państwowe, Zakład (...) Sp. z o.o. w Ś.) od dnia 8 listopada 1973 roku do dnia 27 października 1975 roku oraz od dnia 9 listopada 1977 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, w łącznym wymiarze 22 lat, 6 miesięcy i 4 dni.

Z poczynionych ustaleń wynika, że w okresie od dnia 8 listopada 1973 roku do dnia 28 stycznia 1974 roku do obowiązków ubezpieczonego na wydziale(...) należało polerowanie, tj. oczyszczanie płaszczyzn metalowych okuć przy wykorzystaniu szlifierki pneumatycznej, uprzednio wyciętych według kształtu i powierzchni, co polegało to na tym, że skarżący zakładał końcówkę z papierem ściernym do szlifierki i po uruchomieniu narzędzia polerował

płaszczyzny metalowych detali. Natomiast w okresie od dnia 29 stycznia 1974 roku do dnia 27 października 1975 roku oraz od dnia 9 listopada 1977 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku na wydziale (...) ubezpieczony zajmował się polerowaniem i szlifowaniem przy wykorzystaniu nakładanych na szlifierkę pneumatyczną papieru ściernego lub zakładanie biaksa, tj. metalowej końcówki, w celu uzyskania odpowiedniej klasy chropowatości detalu, uprzednio obrobionych na obrabiarkach i zahartowaniu elementów metalowych. Wykonywane czynności odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, poz. 78 „Szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów oraz stanowisku biaksiarza, przy uwzględnieniu wykorzystywania przez skarżącego przy polerowaniu i szlifowaniu narzędzia pneumatycznego z zamocowanym kamieniem ściernym oraz szlifierza, wymienionym w wykazie A, Dziale III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, poz. 78 „Szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne”, pkt 1 oraz pkt 6, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG z 1985 roku, Nr 1, poz. 1).

W tym miejscu należy wskazać, że na przyjęty w orzecznictwie pogląd zgodnie z którym wykonywanie u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) różnych rodzajów pracy w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie pozbawia pracownika uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, ust. 2 oraz ust. 4 ustawy emerytalnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 roku, sygn. II UK 103/11). Sąd Okręgowy powołany pogląd w pełni aprobuje.

Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (wyrok z dnia 19 maja 2011 roku, sygn. III UK 174/10, wyrok z dnia 9 marca 2010 roku, sygn. I UK 324/09; wyrok z dnia 8 czerwca 2011 roku, sygn. I UK 393/10). Nie ma zatem znaczenia fakt, że ubezpieczony formalnie miał powierzone stanowisko pracy ślusarza i ślusarza narzędziowego, które nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do odpowiedniego aktu resortowego skoro ustalono, że faktycznie świadczył pracę zaliczaną do wykonywanych w szczególnych warunkach na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów.

Ustalając powyżej wskazany wymiar stażu pracy w szczególnych warunkach Sąd uwzględnił okoliczność korzystania przez ubezpieczonego w okresie objętym sporem z urlopów bezpłatnych udzielonych na podstawie art. 174 k.p. od dnia 1 września 1996 roku do dnia 30 listopada 1996 roku, od dnia 15 września 1997 roku do dnia 15 listopada 1997 roku oraz od dnia 24 sierpnia 1998 roku do dnia 31 października 1998 roku, w łącznym wymiarze 7 miesięcy i 9 dni. Ich wymiar pomniejszył wymiar stażu pracy w szczególnych warunkach stosownie do poglądu wypracowanego w orzecznictwie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 maja 2013 roku, III AUa 301/13).

Mając na uwadze ocenę charakteru prawnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 8 listopada 1973 roku do dnia 27 października 1975 roku Sąd Okręgowy znalazł podstawy do uwzględnienia przy ustalaniu stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pełnienia przez skarżącego służby wojskowej od dnia 28 października 1975 roku do dnia 15 października 1977 roku, w wymiarze 1 roku, 11 miesięcy i 8 dni. Zgodnie bowiem z wypracowanym w orzecznictwie poglądem, który Sąd Okręgowy w pełni podziela, zachowanie statusu pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w okresie pełnienia służby wojskowej, co skutkuje dopuszczalnością zaliczenia czasu tej służby do stażu uprawniającego do wcześniejszej emerytury, następuje wyłącznie w sytuacji gdy pracownik zatrudniony był w szczególnych warunkach przed jej rozpoczęciem, bez względu na to czy po zakończeniu tej służby powraca do tego zatrudnienia jednak w przepisany terminie (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 grudnia 2013 roku, II UK 217/13; z dnia 25 lutego 2010 roku, II UK 215/09; z dnia 9 marca 2010 roku, I UK 333/09; z dnia 17 maja 2012 roku, I UK 399/11; z dnia 24 maja 2012 roku, II UK 265/11 oraz wyroki Sądów Apelacyjnych w Krakowie z dnia 23 kwietnia 2013 roku, III AUa 1412/12 i w Gdańsku z dnia 15 października 2013 roku, III AUa 213/13). Jak wynika z poczynionych ustaleń ubezpieczony przed

dniem 28 października 1975 roku wykonywał pracę w warunkach szczególnych a po zakończeniu służby wojskowej z dniem 9 listopada 1977 roku powrócił do wykonywania pracy w warunkach szczególnych, czyli z zachowaniem terminu przewidzianego przez prawo. Mając na uwadze powyższe poglądy i poczynione ustalenia wskazane zaliczenie było w pełni uzasadnione. Nie podlega natomiast zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych okres od dnia 16 października 1977 roku od dnia 8 listopada 1977 roku, tj. po dniu zakończenia służby w wojsku do dnia poprzedzającego dzień podjęcia pracy po tym zakończeniu. Łączny wymiar stażu pracy w szczególnych warunkach przy uwzględnieniu służby wojskowej został ustalony na 24 lata, 5 miesięcy i 12 dni.

Jak wynika z poczynionych ustaleń J. L. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagany co najmniej 15 – letni okres, tj. przez 24 lata, 5 miesięcy i 12 dni. Tym samym ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do ustalenia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia (...)roku, tj. od dnia złożenia wniosku o świadczenie, stosowanie do art. 129 ust. 1 w związku z art. 100 ustawy emerytalnej. W tym bowiem dniu spełniał bowiem wszystkie warunki wymagane do ustalenia prawa do emerytury.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.